

Ludvig Dóra

SZILÁNKOK

☞ **Küzdelem az emlékekért** ☞

☞ **Első kötet** ☞

Ludvig Dóra

SZILÁNKOK

∞ Küzdelem az emlékekért ∞

∞ Első kötet ∞

Ludvig Dóra: Szilánkok I. – Küzdelem az emlékekért

©Ludvig Dóra, 2022

Szerkesztés/Korrektúra: Tira Nael

Borító: Ludvig Dóra – <https://www.facebook.com/ludvig.dora.grafikus>

Modell: Ludvig Krisztina

Fotók: Kovács Máttyás – [@kvcsmtysphotos](https://www.instagram.com/kvcsmtysphotos)

Tördelés: Tira Nael

Szerző facebook oldala:

<https://www.facebook.com/ludvig.dora.konyvek>

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2022

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Főt, 2022

Készült a Promédia Reklám Kft.-ben

Felelős vezető: Király Attila

ISBN 978-615-8206-96-9

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Bencének,

az Égiek vigyázzanak Rád odafent.

Férjemnek,

mert akkor léptél az életembe, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Akkor még nem is sejtettem, hogy az a „jó dolog” az életben Te leszel.

Köszönöm, hogy nem adtad fel, és elnyerted a szívemet!

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm **Szerkesztőmnek** a precíz munkáját, valamint, hogy folyamatosan biztat, tanít és fogja a kezemet, segít az utamon.

Köszönöm **Férjemnek**, aki lelkileg támogat, és mindig mindenben mellettem áll.

Köszönöm **Kisfiamnak**, hogy kitartást, megértést és még több türelmet tanít.

Köszönöm **Testvéreimnek**, hogy támogatnak és hisznek bennem. Külön köszönet a húgomnak a borítóképekért. Azóta is nagy kedvenc mindegyik.

Köszönöm **Szüleimnek**, hogy támogatnak és hisznek bennem.

Köszönöm **Anyósomnak**, hogy támogat, hisz bennem, és mindig végighallgatja az éppen aktuális könyvemmel kapcsolatos készülődéseket, részleteket.

Köszönöm **Karolnak**, hogy támogat, és mindig számíthatok rá!

Köszönöm **Barátnőimnek**, akik támogattak.

Köszönöm **Kovács Mátyásnak** a szuper képeket a borítóhoz.
Egyszerűen imádom őket!

Hatalmas köszönet a **FairBooks Kiadó és Írói Műhelynek**, hogy kezdettől fogva figyelemmel követhettem az alakulásukat, nem mellesleg én készíthettem el a kiadó arculatát! Köszönöm, hogy a kemény magba tartozhatok, igazán megtiszteltetés számomra, és örülök, hogy a csapatban lehetek mind szerzőként, mind grafikusként.

És végül köszönöm Neked, **Olvásónak**, hogy bizalmat szavaztál!

"Az írók mindenre emlékeznek (...). Különösen a fájdalomra. Vetkőztess egy író tucérra, mutass rá a forradásokra, és ő még a legkisebbnek is elmondja a történetét. A nagy sebektől pedig nem amnézia lesz, hanem regény. Némi tehetség nem árt persze, ha az ember író akar lenni, de az egyetlen igazi feltétel az, hogy minden egyes forradás történetére emlékezz. A művészet lényege a szívós emlékezet."

Stephen King

A regényben szereplő események és személyek kizárólag a szerző fantáziájának szüleményei, bármiféle egyezésük a valósággal pusztán a véletlen műve!

I. KÖNYV

AZ ÚJ ÉLET

I. Emlékek után kutatva

Május 2., szombat

A távolból hangokat hallottam. A hangok szavakká, végül tömör mondatokká formálódtak, amiket nem igazán sikerült felfognom. Időnként még elvesztettem a fozslányokat, mint amikor az ember elaludni készül, és elmegy egy pillanatra a hang, majd felerősödik. Aztán egyre érthetőbbé vált minden, ahogy kezdtem magamhoz térni. Ki akartam nyitni a szememet, de az erős fény irritálta, így rögtön be is csuktam.

Fogalmam sem volt, hol vagyok, és kik vannak körülöttem.
– Ébredszik – szólalt meg egy nő.

Vajon miért olyan nagy szám, hogy ébren vagyok? Talán elaludtam, és már rég valami fontos helyen kell lennem? Próbálnak ébresztgetni?

A nő kíváncsivá tett, ezért megkíséreltem újra kinyitni a szememet. Sok pislogással és hunyorgással sikerült csak.

Egy idegen szobában feküdtem. A bal oldalamnál egy ismeretlen nő ült. A negyvenes évei környékén lehetett. Szőke haja göndören omlott a vállára. Barna szemébe könnyek gyűltek, mégis rám mosolygott. Nem viszonoztam, hiszen azt se tudtam, kicsoda.

Értetlenül pillantottam körbe. Senki sem szólt egy szót sem, csak engem néztek.

Végigfuttattam rajtuk a tekintetemet.

Egy harmincas nő állt a jobb oldalamnál, egy szőke lány pedig az ágy végéből mosolygott rám, akárcsak a mellettem ülő nő.

Mosolyogtak, mégis valami nyugtalanságot éreztem a levegőben.

Körbenéztem a szobában, ahol több ágy volt, kettőben feküdtek is. A jobb oldalamnál álló nő nyakában sztetoszkóp lógott és fehér köpenyt viselt. Ebből sejtettem, hogy orvos lehet, én meg nagy valószínűséggel kórházban vagyok.

Mi történt? – tettem fel magamban a kérdést, de odáig már nem jutottam el, hogy hangosan kimondjam.

– Már túl vagy a nehezen – simította meg a kezemet a mellettem ülő nő, mire azonnal elhúztam alóla a sajátomat.

Mi a francért simogat?

A nő aggodalmasan az orvosra nézett, aki megszólalt.

– Még egy kis türelem. Mindent a maga idejében.

– Mi történt? – préseltem ki a szavakat.

A hangom rekedt és erőtlen volt. A kezemet a homlokomhoz érintettem, ami iszonyúan fájt. A kezemből cső lógott ki, a fejemen kötést éreztem.

Az orvos közelebb lépett, majd a sztetoszkóppal megvizsgált, utána óvatosan felhúzta a szemhéjamat, és belevilágított mindkét szemembe.

– Hogy érzi magát? – kérdezte az orvos.

– Fáradtan – válaszoltam még mindig erőtlenül.

– Meg tudja mondani a nevét?

A kérdésére elgondolkodtam, és hirtelen elkapott a pánik, amiért fogalmam sem volt, hogy hívnak.

– Nem igazán – néztem rá kétségbeesetten.

– Tudja, milyen évet írunk?

Erősen koncentráltam, hogy felidézzem magamban az évszámot... de nem sikerült. Emlékeztem a hónapok nevére, és hogy a legtöbb hónap harmincegy napos, de hogy milyen év van...

Ijedten megráztam a fejemet.

– Semmi gond – mormolta az orvos, aztán az ágy végébe szerelt tartóból elővett egy röntgenképet, amin én egyáltalán nem tudtam kiigazodni. A fény felé tartotta, majd hosszasan tanulmányozta, aztán néhány papírt is átfutott, végül felém fordult.

– Emlékszik, mi történt? – faggatott.

Végiggondoltam, és rájöttem, hogy nem emlékszem. Milyen életem volt, ki vagyok valójában? Szinte semmi sem ugrott be, csak az elmúlt percek, mióta ébren voltam. Hiába próbáltam, nem tudtam felidézni korábbi eseményeket, így ismét kétségbeesetten néztem a dokira.

Mi történt? Hol van a családom? Miért nincsenek itt?

– Nem – ráztam újra a fejemet. Megrémültem, amiért ennyire üresnek érzem magam. Megrémültem, hogy talán valami nagyon nagy baj van velem.

– Semmi sem rémlik? – kérdezte nyugodtan az orvos, ennek ellenére továbbra is az egekben éreztem a pulzusomat, amit a monitor csipogással jelzett. – Autóbalesetet szenvedett.

– Autóbalesetet? – kérdeztem vissza zavartan. – Te jó ég! – suttogtam magam elé. Talán tényleg annyira nagy a baj, amennyire gondolom? – Hol a családom? Ők is velem voltak az autóban? – kérdeztem, mire a mellettem ülő nő hangosan beszívta a levegőt, és amikor ránéztem, kicsordultak a könnyei.

Ismét az orvosra pillantottam.

Talán most veszítettem el a családomat, ők pedig valamilyen távoli hozzátartozóim, akiket eddig nem is ismertem? Minél többet tudtam meg, annál jobban pánikoltam, és egyre jobban idegesített a monitor hangos csipogása.

– Fel tudja idézni az édesanyja arcát?

Próbáltam, de nem ment, így újra csak megráztam a fejemet, ezzel egy időben a mellettem ülő nő megfogta a kezemet, aztán gyengéden megszorította.

– Az édesanyja ön mellett ül – világosított fel az orvos, de eddigre már én is sejtettem a választ.

Anyám rám mosolygott, miközben a könnyeit igyekezett gyorsan letörölni.

– Miért nem emlékszem? – fordultam ismét az orvos felé.

– Az autóbaleset során agyrázkódást szenvedett, ez az oka az emlékezetvesztésnek – magyarázta az orvos. – A kérdés az, hogy miért nem emlékszik semmire. Újabb vizsgálatokat fogunk elvégezni, hogy megnézzük az okát – tette hozzá, és mivel ő maga sem tűnt túl nyugodtnak, nekem sem sikerült lecsillapodnom.

A szőke lány felé fordultam, aki még mindig nem mozdult az ágy végéből. Eddig némán figyelt, csak most szólalt meg először.

– Én vagyok a legjobb barátnőd, Karen. – A hangja elcsuklott a mondat végére, összehérsélt az ajkát, én pedig elveszette pillantottam rá.

– Nem emlékszem – ingattam a fejemet. – Mióta fekszem itt?

– Három napja. Azóta eszméletlen, nem bírtuk felébreszteni.

– Meddig kell bent maradnom? – kérdeztem, majd rájöttem, hogy azt sem tudom, hol lakom, kivel élek?

– A vizsgálatok eredményétől függ. Néhány napig biztosan megfigyelés alatt tartjuk. Nagy szerencséje volt, mert nem tört el semmije, nem voltak belső sérülései, és nem szenvedett súlyos agysérülést sem. Így remélhetőleg csak idő kérdése, és az emlékei is visszatérnek majd. Még pár percet bent maradhat a család, aztán megkezdjük a vizsgálatokat!

– Hogy érzed magad? – kérdezte anyám, miután a doktornő távozott.

– Fáj a fejem és kicsit hányingerem van.

– Azt mondta az orvos, hogy ez előfordulhat – simogatta a kezemet, miközben Karen mellém lépett.

– Annyira hiányoztál! – ölelt magához röviden, majd mintha küssé ijedten húzódtott volna el. – Tényleg semmire sem emlékszel? Rám sem?

– Semmire. – Próbáltam mosolyogni, ami inkább kínos vicssorra sikerülhetett, Karen viszont legalább annyira zavartnak tűnt, mint amilyennek én éreztem magam.

– Azt hiszem, jobb, ha most anyukáddal hagylak – egyenesedett fel. Biztosan ő is szokatlannak érezte ezt az ölelést, és jobbnak látta menekülni. Összenéztek anyámmal, végül Karen is távozott.

Hosszú percekekig csendben vártuk, hátha a másik megszólal. Kezdetegyre kényelmetlenebbé válni a helyzet. Vajon milyen kapcsolatban voltam anyámmal korábban? Talán teljesen elszigetelődtünk, ezért olyan nehéz megszólalnia? Talán olyan jól ismert, mint a tenyerét, és a sokk, amin keresztül lehetett most, megnémította? Mert hát nyilván sokként érhetette, hogy a lánya balesetet szenvedett. De hogyan történhetett? Én voltam a hibás, netán más hajtott belém? Vagy mégis mi a franc történt? Hirtelen annyi kérdés lett volna, de anyám végül megelőzött. Amikor felnéztem rá, akkor vettem észre, hogy ő ismét a könnyeivel küszködik. Talán ezért nem szólalt meg eddig.

– Annyira megijedtem. Nagyon szeretlek, drágám – szorította meg erősebben a kezemet, talán a saját megnyugtatóására. Apró mosolyt küldtem felé, mert még mindig nehéz volt felfognom a hallottakat. Nem tudtam elhinni, amit mondtak, mert az emlékeim nem támasztották alá, és ez így baromi szar volt.

– Sajnálom – nyögtem.

– Nem tehetsz róla – rázta a fejét, de a könnyei még mindig potyogtak, az enyémmel ellentétben. – A munkahelyedről sem remlik semmi?

– Nem igazán. Mit dolgozom? – vontam össze a szemöldökömet, de a bőröm húzódtott a kötés alatt, úgyhogy inkább ellazítottam az izmaidat.

– Jelenleg pénzügyi asszisztensként dolgozol egy cégnél.

– Szeretem?

– Igen.

– Hol lakom?

Anyám mintha hezitált volna egy kicsit, mielőtt válaszolt.

– Még velünk.

– Hány éves vagyok?

– Huszonhárom – válaszolta, én pedig önkéntelenül összeráncoltam a homlokomat, amitől rögtön fel is jajdultam. Anyám ijedten pillantott rám, és már majdnem megnyomta a nővérhívót, de még időben megállítottam.

– Jól vagyok, csak a kötés... – nyúltam oda. – És vizket is – próbáltam óvatosan megvakarni. – Huszonhárom évesen még veletek élek? – faggattam vakarózás közben.

– El akartál költözni, de lebeszélünk róla.

– Miért?

Anyám lehunyta a szemét, úgy láttam, megint a könnyeivel küszködik.

– Mert egyedül akartál albérletet, nem tudtál volna annyi pénzt félretenni, mint most. Végül te is beláttad, hogy egy ideig még így lesz a legjobb.

Bólogattam. Még nem igazán értettem az akkori döntéseimet, de bíztam benne, hogy idővel majd összeáll a kép.

– Mit szeretek csinálni? Mi a hobbim?

– Szeretsz filmeket nézni, kint lenni a szabadban, olvasni, ilyenek – sorolta anyám, én pedig kérdően néztem rá.

– Ilyen unalmas vagyok? Ezen változtatnom kell – jelentettem ki, mire felnevetett, aztán pár percig némán ült mellettem.

– Örülök, hogy nem esett ennél nagyobb bajod – jegyezte meg, majd ismét a kezemért nyúlt, hogy a sajátjába fogja.

– Van testvérem? – folytattam a kérdezősködést. Úgy gondoltam, mindenekelőtt magamra kell emlékezniem, hogy utána minden szépen lassan megértsek, és visszajöjjenek az emlékeim.

– Egyedüli gyerek vagy.

– Valamiért azt hittem, van egy bátyám – vontam össze a szemöldökömet, majd ismét felszisszentem, mert elfelejtettem az ezzel járó fájdalmat. A homlokomhoz kaptam, és újra vakarózni kezdtem.

– Esetleg beugrott egy emlék? – pillantott rám anyám, mire elgondolkodtam. Egy érzésem volt, ami azt sugallta, egy férfi mindig a közelemben volt. Talán egy báty.

– Nem. Nincs még emlékem. Talán van egy közeli barátom, aki férfi – találgattam, de anyám megrázta a fejét.

– Csak Karen áll hozzád igazán közel – magyarázta, majd folytatta. – Felhívtam, amikor a baleseted történt, ő is mindennap bejött hozzád. Erről jut eszembe! – mondta, és az éjjeliszkrényről felvett egy telefont. Fel se tűnt eddig, hogy ott van. – Sajnos a tied teljesen tönkrement a balesetben. A számodat talán vissza tudod majd kérni, de addig is vettünk neked egy újat. Sok minden nincs rajta, csak mi telefonszámainkat írtam be.

– Köszönöm – feleltem, és elvettem a mobilt.

Egy gombnyomással feloldottam a zárat, közben az jutott eszembe, milyen különös, hogy erre emlékszem, hogy működik. A képernyőn egy tájkép jelent meg, és az időjárás meg a dátum app. Ebből megtudtam, hogy Pihaldelphiában vagyok, és május másodika van.

Lezártam a képernyőt, ami elsötétült, így a tükröképemet láttam meg benne. Rájöttem, hogy arra se emlékszem, én hogy nézek ki. Anyámra pillantottam.

– Nincs véletlenül egy tüköröd?

– Mindjárt megnézem – mondta, miközben a táskájában kotorászott. – Valahol kell lennie – motyogta, és már a fél táská tartalmát az ágyam szélére pakolta. – Tessék – nyújtotta át, én pedig nagyot sóhajtottam, mielőtt szemügyre vettem magamat.

– Így nézek ki? – csodálkoztam.

– Csalódtál?

– Nem erre számítottam. Egyébként nem rossz – vontam vállat. – Azt hittem az én hajam is szőke, mint a tied – pillantottam rá.

– Én világeletemben utáltam a barnát, így tizenéves korom után szőkére váltottam.

– Szerintem szép a barna haj.

– Igen, te mindig is imádtad – bólintott.

– Valakiről még nem kérdeztem – tettem le a tükroöt a mellkasomra, majd újra anyámra néztem, aki ezúttal hátrébb dőlt, és mély levegőt vett. Hirtelen sokkal feszültebbnek tűnt, mint eddig. – Mi a baj?

– Semmi, egy kicsit beszorult a levegőm – mutatott a tüdejére, de továbbra is értetlenkedve figyeltem.

– Feszült lettél – méregettem.

– Valóban? Nekem nem tűnt fel. Mondd inkább, kiről nem kérdeztél még? – kanyarodott vissza az előző témához.

– Mi a helyzet az apámmal?

– Ő is itt van – válaszolta. Talán most egy kicsit megkönynyebbült, vagy csak én éreztem úgy. – Leugrott szendvicsért a büfébe.

– Együtt éltek? – Nem tudom, honnan jött a kérdés, de muszáj volt feltennem.

– Igen – vágta rá anyám.

– Én pedig a nyakatokon – horkantottam, mire ő rögtön meg-
rázta a fejét.

– Dehogyan! Szeretnék támogatni téged. Gyűjtögesz, hogy később könnyebb legyen!

Egy ideig csendben feküdtem, aztán egy újabb kérdés jutott eszembe.

– Nincs férfi az életemben?

– Nincs.

– Értem – bólintottam. – Egyáltalán volt már férfi az életemben?

– Igen, de szakítottatok – válaszolta, de amit a szemében láttam, az nem győzött meg igazán. Mintha fájdalom suhant volna át az arcán.

– Akkor talán mégsem vagyok olyan elveszett lélek – mosolyodtam el. – Tudod az okát? – kíváncsiskodtam.

– A távolság. Túl messzire költözött.

– Ezek szerint én dobtam – préseltem össze az ajkamat.

– Igen.

– Ez mikor történt?

– Négy éve, körülbelül.

– Azóta szingli vagyok? – csodálkoztam.

– Nagyjából – vont vállat.

– Hogy érted, hogy nagyjából?

– Biztos voltak olyan helyzetek, amiket nem mondtál el. Erről Karen többet tudna mesélni – kacsintott rám, mire elvagyorodtam.

– Szóval... – kezdtem, majd valaki benyitott a szobába, így félbehagytam, és a belépő férfira néztem.

– Tudod, ki ő? – kérdezte anyám.

– Gondolom, ő apa?

– Bizony – lépett beljebb a férfi, arcán apró mosollyal.

– Szia, apa – köszöntöttem. Ő anyámmal szemben leült, de előtte megpuszilta az arcomat.

– Szia, drágám. Karen mesélte, hogy semmire sem emlékszel.

- Kicseszett egy baleset – vontam vállat.
- Összefutottam az orvossal is. Azt mondta, ez ritka eset, de általában visszatérnek az emlékek – bátorított. Láthatta rajtam, hogy lelombozódtam.
- A kék szememet tőled örököltem – mosolyodtam el, ahogy a tekintetünk összehalmozott.
- A hajad színe édesanyádé, Eveliné.
Apám haja már mindenhol megőszült. Most kócosan lapult a fejére. Amikor észrevette, hogy ezt nézem, beletúrt, majd kisímította.
- Még mindig képtelen vagyok elviselni, hogy megőszültem. Ráadásul a fejemre lapul, mert elvékonyodott.
- Pedig jó áll – biztattam.
- Mindig ezt mondod – fogta meg ő is a kezemet.
- Személyiségileg kire hasonlítok igazán?
- Vegyes – válaszolták egyszerre.
- Ez igazán meggyőző volt – nevettem fel. – Akkor kezdje anya! – döntöttem el, és rápillantottam. – Miben hasonlítok rád?
- Nyugodt és vidám természetű vagy. Könnyen teremtesz kapcsolatot az emberekkel. Néha sokat tudsz beszélni, mégis van, amikor szótlan vagy. Ezt talán mind a kettőnkől örökölted. Mindent a szívedre veszel, időnként olyanon is fel tudod kapni a vizet, amin felesleges lenne. Szeretted a társaságot, de magányos perceidnek is lennie kell. Ez talán apádra jellemző inkább.
- Nem szeretted a monoton dolgokat, kell a változatosság – vette át a szót apám. – Nem szeretted kétszer ugyanazt a filmet megnézni vagy ugyanazt a könyvet olvasni. Szeretted a nyugodt, csendes helyeket, de időnként a szórakozást is hiányolod. Ez utóbbit inkább anyádtól örökölted.
- Csak bizonyos helyzetekben vagy határozott. Nem szeretsz hazudni, mert úgy gondolod, semmi értelme, mégis füllentesz

időnként, bár tudod, a végén úgyminden kiderül. Minden esetben kitartó vagy, bár eljön az a pillanat is, amikor úgy érzed, minden sok, és nem bírod tovább, de a végén sosem adod fel.

– Hú! – pislogtam.

– Sikerült igazán kiismernünk huszonhárom év alatt – pillantott rám elégedetten apám, majd felcsillant a tekintete. – És szeretsz f... – kezdte, de anyám gyorsan közbevágott, ő fejezte be a mondatot:

– Főzni. – Úgy nézett apámra, mintha figyelmeztetni akarná, de az is lehet, hogy a túl sok információtól akart megóvni, emiatt viselkedett furcsán. – Nem szeretnél pihenni? – kérdezte, majd megsimította az arcomat, mintha még mindig gyerek lennék. Vajon mindig is így kezelt, vagy csak most, a baleset miatt?

Mielőtt válaszolhattam volna, az orvos ismét megjelent a kórtéremben, így a szüleim felálltak mellőlem.

– Hozzunk valamit otthonról? – kérdezte anyám.

– Az ágyamat. Az biztos kényelmesebb, mint ez – vontam vállat, mire felnevettek. – Nem, egyelőre nem kell semmi.

– Jól van! Vigyázz magadra, és pihenj! – puszilt homlokodon anyám.

– Délután még benézünk, rendben? – szorította meg apám a kezemet búcsúzóul, majd elkészöntek, és magunkra hagytak.

Még négy napot kellett a kórházban töltenem, mert megfigyelés alatt tartottak. Közben a rendőrök is kihallgattak, bár nem sokat tudtam nekik segíteni. Arra kértek, ha bármi beugrik a bal esettel kapcsolatban, mindenképpen értesítsem őket. Adtak egy névjegykártyát, amin elérhetem őket.

A szüleim mindennap bejöttek a kórházba, hogy lássanak. Fényképalbumokat hoztak, hátha ez segít abban, hogy visszanyerjem az emlékeimet. Többnyire gyerekkori fotók voltak bennük. Anyám azt mondta, nem emlékszik, hova tette a gimnáziumi albumokat, de majd megkeresi. Karennel csak az első nap tudtam beszélni, akkor sem sokáig, mert a vizsgálatok a látogatási idő végéig húzódtak. Anyámékkal üzent másnap, hogy el kell utaznia, de amint tud, visszajön, és éjjel-nappal a nyakamon lesz.

Közben a telefonomon próbáltam belépni a letöltött applikációkon keresztül a közösségi oldalakra. A gond csak az volt, hogy olyan becsben tartottam a jelszavaimat, hogy még Karennek sem mondtam el, így teljesen meg voltam löve. Amikor új jelszót akartam igényelni az e-mailemen keresztül, oda sem tudtam a kódot, így egy időre feladtam. Úgy voltam vele, majd otthon próbálkozom tovább.

A négy albumot már legalább ötször átlapoztam, de semmi nem ugrott be. A második napon videókat mutogattak a szüleim, de azok sem segítettek. A harmadik napon kezdtem kétségbeesni, amikor még mindig nem tudtam, ki vagyok valójában.

Az orvosom délután bejött hozzám, hogy közölje a vizsgálatok eredményét.

– Nem találtuk jelét semmilyen komolyabb fizikai sérülésnek, ami az emlékezetvesztést okozza, ezért úgy gondoljuk, lelki trauma állhat a háttérben, ami ellen így védekeznek. Kérdeztem a

szüleit, de azt mondták, nem tudnak ilyesmiről, talán olyasmi, amit nekik sem árult el.

– Mennyi esélyem van, hogy visszakapjam az emlékeimet?

– Ezt nehéz megmondani. Van, hogy teljesen visszatérnek, de csak hónapok vagy évek múltán. Van, hogy az emlékezetkiesést okozó események sosem térnek vissza, csak a korábbiak. Olyan esetről is tudunk, ahol egyáltalán nem tért vissza a beteg emlékezete. Fontos, hogy egyelőre ne erőltesse túlzottan, és legyen türelmes.

A szüleim rengeteg mindent felidéztek, de bármennyire is próbáltam visszaemlékezni, nem ment. Ennek ellenére reménykedtem, hogy már a kórházban töltött napjaim alatt kapok valami inspirációt, és legalább egy személlyel vagy egy hellyel kapcsolatos dolog beugrik, de amikor a távozásom előtt még mindig semmi jele nem volt a gyógyulásomnak, elkeseredtem.

Az utolsó reggel izzadtan ébredtem, a lepedőm teljesen átázott, és remegtem, mint a nyárfalevél. Először megijedtem, hogy valami komolyabb bajon van, de a nővér megnyugtatóan, hogy valószínűleg csak rémálmom volt. Nem emlékeztem, mi, csak egy férfi rémlett, viszont az ő arcát sem tudtam igazán felidézni. A szüleimet kérdezgettem, de anyám nem tűnt őszintének, amikor azt felelte, nem tudja, ki lehet az, apám pedig aggódalmasan ráncolta a homlokát. Az is előfordulhat, hogy egy teljesen ismeretlen személyről álmodtam.

Miután megkaptam a zárójelentést, becsusszantam apám szürke Fordjának hátsó ülésére, és úgy bámultam a mellettünk elhaladó épületeket, mint egy kisgyerek, aki kíváncsian igyekszik minden egyes kis zugot a fejébe vésni. A szüleim megállás nélkül magyarázták, merre jártam már. Ami útba esett, ott apám lelassított, és elmesélték, mi dolgom volt arra, de eredménytelenül, így egy idő után nem is figyeltem rájuk. Csak az ablak felé fordulva meredtem magam

elé, miközben kizártam a hangjukat. Nagyon lelkesen próbálták belőlem előcsalogatni az emlékeket, de az, hogy még csak egy pillanatnyi képem sem volt semmiről, teljesen elvette a kedvemet.

Elveszettnek éreztem magamat. Kétségbe voltam esve, hiszen eddig bele sem gondoltam, mi lesz, ha semmire sem fogok ezen túl emlékezni? A gyerekkoromra, a gimis éveimre, egészen a bal esetig? Gyakorlatilag teljesen új életet kezdhetek. Emlékekkel támaszkodhatnék néhány dologra, így viszont reménytelen az egész.

– Megérkeztünk – jelentette ki apám, amikor leparkolt.

Kikötöttem az övemet, és kiszálltam az autóból. Körbenéztem, de sem az utca, sem az épületek nem voltak ismerősek. Már nem is erőlködtem, hogy úgy igazán körbenézzek. Már csak azt akartam, hogy végre egy bögre kávé magamba tolhassak.

A kávé...

– Kávé – torpantam meg, amikor beugrott, mennyire imádom.

Reményekkel telve fordultam anyámék felé, akik csodálkozva, mégis boldogan néztek vissza rám.

– Imádom a kávé – jelentettem ki, mire mindketten bólintottak, ezzel egy időben pedig anyám egy könnycseppet törölt le a szeme sarkából.

Akkor talán még sincs veszve minden...

Nem tudtam, melyik ajtón kell bemennünk, így inkább a csomagtartóhoz léptem, hogy kivegyek pár cuccot, de a szüleim kikapták a kezemből a holmijaimat.

– Tudok cipelni – tartottam továbbra is az egyik kisebb táskát, míg anyám a fülénél fogva próbálta elvenni tőlem.

– Az orvos azt mondta, hogy pár napig még ne erőltessd meg magad!

– Oké, nem tört el semmim, elbírom ezt a félkilós kis táskát – húztam magam felé, mire anyám fejszóvalva elengedte.

– A makacsságod nem változott – rázta meg a fejét, de ügyet sem vetve rá arrébb léptem, és a többi táskát meghagytam nekik.

Apám lecsukta a csomagtartót, majd az ajtóhoz sétált, mi pedig követtük őt.

Megmutatták, mi a bejárati kód, aztán a lakásba érve kellemes vaníliaillat csapott meg, mire azonnal megtorpantam az előszobában.

Szaglászni kezdtem, majd behunytam a szememet, és hagytam, hogy az illat előhozza az első emlékeket a korábbi életemből. Ötéves lehettem. Anya vaníliás pudingot főzött, miközben én betegen, egyedül barbiztam a kanapén, és azzal nyaggattam, mikor jön már velem játszani. Én könyörögtem neki a pudingért, betegen gyakorlatilag mást nem is voltam hajlandó megenni. Apám éppen a babaházam egy részét szerelte össze, mert szétesett. Mosolyogva nézett rám, és csóválta a fejét.

Elbőgtem magam.

– Mi a baj, édesem? – ugrott mellém anyám. A tekintete olyan félelmet tükrözött, hogy átfutott az agyamon, talán mostantól ez mindig így lesz. Felnyögök, elsírom magam, feljajdulok, és anyám mellettem fog teremni, hogy minden vágyamat lesse. Ha azelőtt is így volt, megértem, miért akartam elköltözni. Ezt hosszú távon nem fogom bírni.

– Az illat – nyögtem, miközben megtöröltem az arcomat. – Az jutott eszembe, amikor beteg voltam, és vaníliás pudingot főztél.

– Komolyan? – ujjongott anyám, majd szorosán átölelt. – Direkt neked készítettem most is!

– Emlékszem rátok! Emlékszem, hogyan néztetek ki! – idéztem fel. Anyám rajtam csüngött, a pillantásom pedig apámra tévedt. Ő boldogan mosolygott.

Még néhány percig az egyetlen emlékemben úsztam, majd anyám eleresztett, így beljebb léptem. Úgy vezettek körbe a lakásban, mintha

még nem jártam volna egyik helységben sem. Az előszobából nyílt a konyha és nappali, aztán egy folyosó, amihez egy fürdőszoba és két szoba tartozott.

Utoljára a saját szobámba léptem be. A falak türkiz színben pompáztak, a bútorok pedig úgy néztek ki, mint amiket alig használtak. A szobában is azt a bizonyos „új” illatot lehetett érezni. Az ágyam egy fehér pokróccal volt leterítve. A szoba közepén a világosbarna parkettán krémszínű szőnyeg terült el.

– Újak a bútorok? – néztem a szüleimre, miközben beljebb mentem, és az ujjaimmal végigsimítottam az egyik könyvespolcon, ami tele volt regényekkel.

– Csak a ruhásszekrény – vágta rá anyám.

Vajon ki voltam korábban? Huszonhárom évesen még a szüleimmel éltem, és ahelyett, hogy azon gondolkodtam volna, kölönköltözöm, ide rendezkedtem be, mint akinek esze ágában sincs elmenni. Legalábbis, ha el akartam költözni, utána igencsak megváltozhatott a véleményem, mert minden jel arra utalt, hogy nagyon is jól éreztem magam itt. Pedig abból kiindulva, hogy anyám minden lépésemet lesi, el tudom képzelni, hogy valójában előlük menekülnék.

– Mit szólsz a szobához? – kérdezte apám, mire összevontam a szemöldökömet. A kötést szerencsére már levették, így végre nem vont fájdalmat maga után ez a reakció.

– De hát eddig is ilyen volt, nem? Akkor most miért ne szeretném? – bámultam rájuk, mire anyám dühösen apámra nézett, megrázta a fejét, végül kiment a szobából.

– Mi történt? – kérdeztem, mire apám csak legyintett.

– Tőle örökölted. A semmiségeken is fel tudjátok kapni a vizet. Ő is ilyen – magyarázta, majd elmosolyodott.

– Furcsa itt lenni, hiszen minden idegen – sóhajtottam.

– Pár nap, és minden a régi lesz – biztatott, majd magamra hagyott.

Hallottam, amikor néhány szót váltottak a nappaliban, de azt már nem értettem, pontosan miről beszélnek. Nem is igazán érdekelt. Egy kicsit egyedül szerettem volna lenni, így becsuktam az ajtót. Tetszett a berendezés. A türkiz színű falhoz kifejezetten illett a fehér bútorok, a szoba nyugalmat árasztott. A falon több helyen is képkeretek nyomai látszottak, amiket nemrég távolíthattam el. Vajon mi lehetett fent, és miért vettem le?

Ugyanakkor volt még pár kép a falon. Karennel, a szüleimmel, gyönyörű tájképek, épületek. Az egyik tájképről nem tudtam levenni a tekintetemet. Szinte beleolvadtam, egy pillanatra olyan volt, mintha én is ott lennék. Kellemes, bizsergető érzés kerített hatalmába.

A fehér ruhásszekrényhez léptem, és kinyitottam. A ruháim rendszerezetten lógrak a fogason, a felette lévő polcon pedig szépen összehajtván, oszlopokba rendezve. Talán rendmániás vagyok? Milyen életet élhettem korábban? Vajon előfordulhat, hogy a balesetem előtt voltam valaki, de az ütdés hatására megváltoztam?

Lehet ütdött lettem...

Az ablakhoz mentem, ahonnan egy ajtó nyílt az erkélyre. Elhúztam a fehér függönyt, majd kiléptem a kőre. Arra az utcára nézett a szobám, ahol leparkoltunk. Egy kicsit sajnáltam, hogy ilyen forgalmas. Szinte majdnem minden másodpercben feltűnt egy autó, így már azt is tudtam, hogy nem igazán fogok kiülni ide.

– Kérsz kávét, édesem? – szólított meg anyám a szobám ajtajából.

Beléptem az erkélyajtón.

– Majd meghalok egyért! – bólintottam, közben összefolyt a nyál a számban.

Miután újra egyedül maradtam, ismét a szekrényemhez sétáltam. Az előbb nem csuktam be az ajtaját, és most észrevettem az aljában pihenő dobozokat.

Az egyiket kivettem, majd belenéztem. Fényképalbumok sorakoztak benne. Csodálkoztam, mennyi albumunk van, hiszen anyámék a kórházba is hoztak egy párat. Kivettem a tetején lévő, hogy belelapozzak. A gimis éveim szerepeltek benne. Az első kép egy osztályfotó volt. Amikor felismertem saját magamat, felnevettem. Végignéztam az arcokat, és felfedeztem Karent, aki tőlem a lehető legtávolabb állt. Tehát egy suliba jártunk. A következő képen pedig már Karennel a lencsébe mosolyogva pózoltunk. Innen kezdve szinte csak vele közös fotók voltak az albumban. Becsuktam, majd visszapakoltam a dobozba, és mindent visszatettem a helyére.

Kimentem a konyhába, ahol apám teát ivott, közben újságot olvasott. Leültem mellé, ő pedig rám emelte a tekintetét, és letette a lapot.

– Nem írtam véletlenül naplót? – kérdeztem, amikor anyám elém rakta a kávé.

– Én nem tudok róla – válaszolta apám.

– Tizennégy éves korodban volt egy vastag füzeted, amibe mindent leírtál, de egy szerelmi csalódás miatt elégetted – ült le anyám velem szemben. Elnevettem magam.

– Felgyújtottam a naplót? – horkantam fel mosolyogva.

– Másba volt szerelmes a fiú, akit imádtál – folytatta, én pedig még mindig képtelen voltam abbahagyni a vigyorgást.

– Biztos megvolt az okom rá – vontam vállat. – Köszönöm a kávé! – álltam fel az asztaltól, és a kezembe vettem a bögrét. – Azt hiszem, feltúrom a szobámat, hogy még több információt gyűjtssek magamról.

– Ha szükséged van segítségre, szólj! – kedveskedett anyám. Őszintén szólva eléggé furcsálltam, hogy mindig tettre kész akart lenni, ha rólam van szó.

Talán azért, mert megviselte ez a néhány nap.

Már második napja kutakodtam a szekrényeimben. A fénykép-albumokat háromszor áttanulmányoztam. Megbizonyosodtam arról, hogy Karennel tényleg nagyon szoros a barátságunk. Miu-tán meguntam a fotók nézegetését, úgy döntöttem ránézek a külső winchesteremre. Talán oda mentem a dolgaimat. Amikor hazajöttünk a kórházból, fel sem tűnt, hogy az éjjeliszekrényemen van egy laptop. Csak tegnap késő este vettem róla tudomást, de addigra már annyira fáradt voltam az egész napos kutatás miatt, hogy inkább elhalasztottam az átvizsgálását. Amikor jelszót kért, a szüleimet kérdeztem, de ők sem tudták a választ rá, így apám kölcsönadta a gépét, amíg a külső winchesteren talált videókat nézegettem.

A videók között akadtak születésnap slide-ok és teljes felvételek is. A tizennyolcadik születésnapomra az akkori társaság meg-
lepetést szervezett, aminek a háttérében biztosan Karen állhatott. Felvették, amint leitattak. Minden egyes korty és egy-egy feles után annyiszor kellett megfordulnom a tengelyem körül, ahány éves lettem. Az utolsó italoknál már képtelen voltam forogni. A lábamon is alig tudtam megállni, mégis próbáltam tovább táncolni. Rengeg kép készült, ezeket a fényképalbumban is láttam. Hangosan nevettem, miközben a videót néztem. Még a szüleim is bekukkantottak, hogy lássák, mi történik, majd együtt néztük végig az utolsó fél órát. Potyogtak a könnyeim a nevetéstől, ami végül átcsapott igazi sírásba.

– Annyira rossz, hogy erre sem emlékszem – töröltem meg a szememet.

– Ne aggódj, erre az estére valószínűleg amúgy sem emlékeztél volna. Ezért is készült a videó – szólalt meg apám, mire felnevettem, és hálás voltam, amiért nyugtatni próbált. Bár részben igaza

volt. Ahogy a végén szinte már járni sem tudtam, valószínűleg másnapra kiesett minden.

Miután vége lett a felvételnek, a szüleim ismét magamra hagytak.

Egy másik slide a tizenkilencedik születésnapomra készült. Ezek szerint alap, minden évben kaptam egy ilyen az elkészült képekből.

Elnyomhatott az álom, mert arra ébredtem, hogy kifolyt a nyál a számból. Nagyon reméltem, hogy minél előbb összekapja magát a szervezetem, mert lassan már annyit aludtam, mint egy csecsemő. Most is zaklatottan ébredtem, és volt egy rossz érzésem, de nem emlékeztem rá, mitől. Lehet, hogy a balesetről álmodtam, és az van ilyen hatással rám?

Nagyot nyújtózkodtam, aztán megnéztem, mennyi az idő. Két órára kidőlttem. Felálltam az ágyról, amikor egy női hang ütötte meg a fületem, ezért kimentem a konyhába, ahol anyám Karennel beszélgetett. Amikor Karen meglátott, szélesen elmosolyodott.

– Szia! – köszönt. Én is üdvözöltem, aztán leültem vele szemben.

– Kérsz egy kávé? – fordult felém anyám, aki éppen egy kis csészébe töltött Karennek. Ezek szerint nemrég érkezhetett.

– Igen, köszi, de megcsinálom, hagyd csak – álltam fel, de anyám legyintett.

– Elkészítem.

Engedelmesen visszaültem a helyemre, aztán segítségkérő pillantást vetettem Karenre, aki ismerhetett már annyira, hogy tudja, mit szeretnék mondani, mert a szájához tartotta a mutatóujját, és azt suttogta, majd később elmeséli.

– Ne haragudj, amiért nem kerestelek – szólalt meg hangoosan. – Haza kellett ugranom New Jersey-be.

– Semmi baj!

– Még most is furcsa lenne, ha megölelnék? – kérdezte, mire megráztam a fejemet.

– Néhány albumot átnéztem, úgyhogy már tudok rólad pár dolgot – mosolyogtam rá, erre ő felpattant, és szorosán magához vont.

– Úgy hiányoztál! – motyogta a vállamba. – Hallottam, hogy visszatért az egyik gyerekkori emléked! – tolt el magától.

– Azóta hiába próbálkozom, semmi – húztam el a számam.

– Azokról a képekről órákat tudnék neked mesélni. Mind-egyikhez rengeteg emlék fűz minket! – lelkesedett Karen, majd a szobámba vonultunk, és ezúttal ketten tanulmányoztuk át a fotókat.

Karen olyan vidáman idézte fel az eseményeket, hogy tökéletesen bele tudtam élni magam. Ennek köszönhetően a legváratlanabb pillanatokban bukkantak fel elmém legmélyéről egyes emlékek. Kis semmiségek, nekem most mégis rengeteget jelentettek.

Karennek köszönhetően be tudtam lépni a laptopomba. Az viszont továbbra is kérdéses maradt, mi lehetett a közösségi oldalakra a jelszavam. Bármit kérdeztem Karentől, ő mindent tudott rólam. Éppen ezért furcsának találtam, hogy ezt nem osztottam meg vele, ő azt mondta, még előle is titkoltam. De vajon miért?

Egy héten keresztül újabb emlékek után kutattam, de semmi nem ugrott be, így egy kicsit megint elkeseredtem. Amikor ezt említettem az orvosnak, megnyugtatóan, hogy nagyon jól haladok. Elégedetten nyugtázta, hogy néhány dologról már visszatértek az emlékeim, szerinte ez növeli az esélyeimet, hogy teljesen rendbe jöjjek. Azt mondta, még három hétig ne dolgozzak, inkább nyugodtan próbáljak további emlékeket gyűjteni a családom és a barátaim segítségével. Arra kért, legyek türelmes, és ne csüggedjek, ha egy darabig semmi új nem ugrik be. Közben pedig látogassam meg minden héten a kórház pszichológusát is, mert ez az előírás. Végző megoldásként bevethetjük a hipnózist, de csak ha a gyógyszeres

kezelés és az emlékgyűjtés nem használ, viszont erre szerintem nem lesz szükség. Amikor rákérdeztem, mennyi esélyem van, hogy minden emlékem visszatérjen, azt felelte, legalább hetven százalék.

A három hét kényszerpihenő alatt Karen elvitt néhány helyre, amihez emlékek fűztek. Ezek inkább középiskolás történetek voltak, olyan barátokkal, akikkel már nem is tartottuk a kapcsolatot.

Elmentünk az egyik plázába shoppingolni. Megmutatta, milyen ruhákat szeretek, melyiket utálok, és volt, amelyikről nem is kellett mondania semmit, mert már azelőtt megfogalmazódott a véleményem, minthogy kimondta volna.

Elhaladtunk a kedvenc éttermünk előtt is, ahova csak ritkán jártunk, mert baromi drága volt, ennek ellenére imádtuk. Féléven te megadtuk a módját, és beültünk egy ebédre. Bár az étterem nem rémlett, de a jellegzetes illatok mintha felidéztek volna valamit. Egy pillanatra átjárt az ismerőség érzése.

Ellátogattunk három művészeti múzeumba, valamint egy fotókiállításra is, aminek minden percét élveztem. Olyan érzés fogott el a képek láttán, amitől én is kedvet kaptam a pillanatok és életképek megörökítéséhez. Némelyik előtt hosszú percekig álltam, és minden egyes részét próbáltam az eszembe vésni, annyira gyönyörűek voltak. Legszívesebben el sem mozdultam volna onnan.

Levezetésként végül az állatkertben is tettünk egy kört, mert Karen azt mondta, régen szinte majdnem minden hónapban ellátogatunk oda. Erről is rémleni kezdett valami, amikor az erős szagok az orromba kúsztak, majd később eszembe jutott, hogy folyamatosan etettük az állatokat, és mindig röhögünk rajtuk.

Egy másik alkalommal elsétáltunk a közeli parkba, előtte a kedvenc gyrososunknál kértünk két adagot. Azon a padon foglaltunk helyet, amit Karen szerint lelkizős padnak hívunk. Amikor leültem, és a távolba pillantottam, elkapott egy emlék. Éppen Karennek

panaszkodtam anyámékról. Az okára nem emlékeztem, de valamin nagyon kiakadtam, az teljesen megragadt.

Hiába voltam fáradt az ilyen napok végére, egyre több esemény ugrott be, amitől majdnem elbőgtem magam a boldogságtól. Amikor egyedül maradtam, a laptopom mappái között kutattam. Egyre jobban megismertem önmagam. Ez volt az, ami segített abban, hogy a baleset után egy hónappal új életet tudjak kezdeni.

